

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku K.M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W.
o emeryturę pomostową,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 17 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z
dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Odwołujący się K.M. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 grudnia 2015 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie: art. 4 ustawy o z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 664), przez przyjęcie, że odwołującemu się nie przysługuje prawo do emerytury; art. 189 k.p.c. w związku z art. 477¹⁴ § 1 i § 2 k.p.c. a także art. 224 k.p.c. i art. 227 k.p.c., przez nierozpoznanie istoty sprawy (ustalenie prawa do emerytury pod warunkiem zawieszającym) oraz nieprzeprowadzenie dowodów na okoliczność zaliczenia odwołującemu się okresów zatrudnienia; § 5 ust 1, § 7 ust. 1 i ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. Nr 44, poz. 318 ze zm.), przez jego niezastosowanie a w konsekwencji nieuwzględnienie okresu odbywania służby wojskowej do okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym

charakterze i uznanie, że K.M. nie udowodnił 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze; błąd w ustaleniach faktycznych przez ustalenie, że w czasie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie [...] w W. od 8 maja 1975 r. do 31 sierpnia 1977 r. K.M. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze oraz w związku z powyższym naruszenie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, przez uznanie, że ubezpieczony nie spełnia warunków do przyznania emerytury pomostowej.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że „skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona”, bowiem „sądy nie powinny odmawiać ustalenia czy przysługuje odwołującemu prawo do emerytury wyłącznie z powodu ustalenia jednej przesłanki negatywnej do otrzymania świadczenia w postaci braku rozwiązania stosunku pracy” Podkreślił, że żądał wydania decyzji w przedmiocie czy posiada wymagany staż do emerytury, „a gdyby tak się okazało, spełniłby przesłankę rozwiązania stosunku pracy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1254 ze zm.), rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, gdy się weźmie nadto pod uwagę, że Konstytucja w art. 177 ust. 1

gwarantuje jedynie dwuinstancyjne postępowanie. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616).

Nie można podzielić stanowiska skarżącego o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, gdyż w orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowany jest jednolity pogląd, że sąd ubezpieczeń społecznych w trybie rozpoznania odwołania od decyzji organu rentowego przyznaje konkretne świadczenie lub określa jego wysokość. Nie jest zatem dopuszczalne w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wydanie wyroku ustalającego spełnienie przez ubezpieczonego niektórych warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia i przyznającego to świadczenie pod warunkiem spełnienia pozostałych warunków w przyszłości. (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 grudnia 1998 r., I PKN 434/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 627; z dnia 23 lutego 1999 r., I PKN 597/98, OSNAPiUS 2000 nr 8, poz. 301; z dnia 12 stycznia 2005 r., I UK 160/2004, OSNP

2005 nr 16 poz. 255; z dnia 9 października 2006 r., II UK 65/06, OSNP 2007 nr 19 - 20, poz. 298; z dnia 25 kwietnia 2008 r., I UK 267/07, LEX nr 607443; z dnia 9 lutego 2010 r., I UK 269/09, LEX nr 585728; z dnia 19 października 2010 r., I UK 108/10, LEX nr 688682; z dnia 8 stycznia 2013 r., I UK 365/12, LEX nr 1555197).

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.

as